

Arrest

nr. 256 205 van 11 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 mei 2017 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 19 maart 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 23 april 2018 neemt het CGVS een beslissing waarbij het verzoek vermeld in punt 1.4. niet ontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 215 779 van 25 januari 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 18 februari 2019 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. Op 23 juli 2020 neemt het CGVS een beslissing waarbij het verzoek vermeld in punt 1.7. niet ontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 11 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : (...) 2 kinderen : (...)

voornaam : (...)

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/07/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 12/11/2015, 19/03/2018 en 18/02/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

1.10. Bij arrest nr. 250 383 van 4 maart 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.8.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende redenen;

Zie bestreden beslissing aub.

Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kunnen opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zal uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Verzoeker begrijpt niet ook niet waarom ze nu een bevel gekregen heeft wanneer de risico om besmet te worden met COVID 19 zeer reëel is.

Een tweede golf van coronavirus is overal begonnen. Verweerder verwacht van verzoeker die meer dan 5 jaar in België gewoond heeft om met zijn haar echtgenoot en kinderen waaronder 2 minderjarige België te verlaten.

Het land van herkomst van verzoeker is zwaar getast door dit virus. Het is onmogelijk om te reizen naar Afghanistan.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afgaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n'apreçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.” (cf. randnummer 96)

EN

“Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient siasi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan.” (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in zijn vrees in Afghanistan en alles binnen zijn mogelijkheid zal doen om verwerende partij hier alsnog van te overtuigen om zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker meent dat in haar geval verweerder geen onderzoek verrichtte naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor de Afghaanse onderdanen die gedurende bijna 5 jaar in België gewoond hebben.

Hiervoor heel hun leven in Iran en Dubai.

Verzoeker meent dat de situatie in Afghanistan alles behalve veilig is. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de volgende landeninformatie:

18 August 2019 | BBC News

Afghanistan

Kabul: 63 people killed and more than 180 others injured after bomb explosion at wedding; Islamic State (IS) group claims responsibility for the attack

Afghanistan: Bomb kills 63 at wedding in Kabul (Media Report, English)

Afghanistan: Bomb kills 63 at wedding in Kabul

Kabul: 63 people killed and more than 180 others injured after bomb explosion at wedding; Islamic State (IS) group claims responsibility for the attack

Kabul: 63 Personen getötet und mehr als 180 weitere bei Bombenexplosion auf Hochzeit verletzt; Gruppe Islamischer Staat (IS) bekennt sich zu dem Anschlag

Burials are taking place in the Afghan capital, Kabul after a bomb exploded at a wedding hall killing 63 people and wounding more than 180. The Islamic State (IS) group said it was behind the attack. The blast happened on Saturday during a wedding ceremony at around 22:40 local time (18.10 GMT). President Ashraf Ghani has condemned the attack, describing it as "barbaric". [...] Sunni Muslim militants, including the Taliban and the Islamic State group, have repeatedly targeted Shia Hazara minorities in Afghanistan and Pakistan. A Taliban spokesman said the group "strongly condemned" the attack. [...] — The latest blast comes just 10 days after a huge bomb outside a Kabul police station killed at least 14 people [<https://www.bbc.co.uk/news/world-asia-49263537>] and injured nearly 150. The Taliban said they carried out that attack. On Friday a brother of Taliban leader Hibatullah Akhundzada was killed by a bomb planted in a mosque near the Pakistani city of Quetta.

<https://www.bbc.com/news/world-asia-49383803>

Verweerder heeft evenmin rekening gehouden met het volgende rapport:

September 2019 / Stahlmann, Friederike (Author), published by Informationsverbund Asyl und Migration

Afghanistan

Study on living conditions and experiences of Afghans who have been deported from Germany

Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen (Special or Analytical Report, German)

Zur Diskussion der methodischen Grenzen der quantitativen Dokumentation von Opfern siehe Stahlmann (28.3.2018), Gutachten Afghanistan, erstellt für das Verwaltungsgericht Wiesbaden. Abrufbar bei ecoi.net, ID 1431611, Kapitel 7.11 Vgl. zusammenfassende Diskussion in Stahlmann a. a. O. (...) Referenzen in Stahlmann a. a. O. (Fn. 10), Kapitel 13.16 Für die Diskussion der in Afghanistan üblichen Unterscheidung in »erfolgreiche Rückkehrer«, zu denen Abgeschobene und formell freiwillige Rückkehrer gehören, und »erfolgreiche Exilafghanen«, die einen dauerhaften Aufenthaltstitel in Europa haben und in Afghanistan zu Besuch sind, s. Stahlmann a. a. O. (...) Friederike Stahlmann: Erfahrungen

abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 - 9/2019278 VORABVERSION Themen des Berliner Symposiums 2019 schungssetting hat jedoch methodische Grenzen, die die Repräsentativität der Ergebnisse einschränken. (...) Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen Asylmagazin 8 - 9 /2019280 VORABVERSION Themen des Berliner Symposiums 2019 gitimiert. (...) Asylmagazin 8-9/2019 281 VORABVERSION Friederike Stahlmann: Erfahrungen abgeschobener Afghanen möglichen Rückkehr nach Deutschland. Der möglicher- weise verzerrende Effekt ist somit verhältnismäßig gering.

https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AM19-8-9_beitrag_stahlmann_vorab191009.pdf

Verzoeker meent dat ze net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker wenst verder te verwijzen naar een rapport van Nansen waarin staat dat in Kaboel geen IBA voorhanden is.

NANSEN concludeert uit deze analyse dat er in Kabul geen intern beschermingsalternatief voor handen is omdat noch de humanitaire, noch de veiligheidsomstandigheden in Kabul voldoen aan de internationaalrechtelijke voorwaarden om een IBA te kunnen toepassen.

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2020/02/Def-NANSEN-NOTE-2019-2-Kabul-als-intern-beschermingsalternatief.pdf>

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Afghanistan zal zijn, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om uw Raad hieromtrent te vatten. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Verzoekende partij meent dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijke bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in zijn bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Belang:

Verzoekers meent dat ze belang heeft omdat dit bevel in strijd is met het internationaal verdragsrecht, nl. Artikel 13 EVRM. Verzoeker verzoekt uw Raad om dit bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen en nietig te verklaren.

Dat dit middel gegrond is.”

3.1.2. Er wordt met betrekking tot artikel 13 van het EVRM op gewezen dat, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, dit artikel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van het EVRM en betoogt te volharden in haar vrees met betrekking tot Afghanistan. Zij stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft een onderzoek te verrichten over de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor Afghanen die al bijna vijf jaar in België gewoond hebben en hiervoor heel hun leven in Iran en Dubai. Zij verwijst naar landeninformatie met betrekking tot Afghanistan en stelt dat het aldaar allesbehalve veilig is.

3.1.3. De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij haar vrees ten aanzien van Afghanistan herhaalt, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar diverse verzoeken om internationale bescherming heeft afgewezen. Ook de beroepen tegen deze afwijzingsbeslissingen werden verworpen bij arresten nr. 200 498 van 28 februari 2018, nr. 215 779 van 25 januari 2019 en nr. 250 383 van 4 maart 2021. Uit het arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018 naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming blijkt ondermeer: “dat verzoekers,

gelet op het geheel van wat voorafgaat en gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, niet aannemelijk maken daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben, noch dat zij als Afghaans vluchteling in Iran hebben verbleven. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden aangenomen.” en “De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. (...) Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelden verzoekers niet de waarheid over hun werkelijke nationaliteit(en), identiteit en verblijfplaats(en) voor hun vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke land van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.” Uit het laatste arrest nr. 250 383 van 4 maart 2021 blijkt ondermeer: “De Raad duidt erop dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 12 november 2015 door verwerende partij op 11 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Meer bepaald werd vastgesteld dat verzoekende partijen ongeloofwaardige verklaringen aflegden inzake de door hen voorgehouden (Afghaanse) nationaliteit, identiteit, familiale situatie en verblijfplaatsen voor hun komst naar Europa en dan ook geen zicht boden op hun werkelijke situatie. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018. Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben en dat zij door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen het onmogelijk hebben gemaakt om een correct zicht te krijgen op hun identiteit, hun nationaliteit en hun reële verblijfssituatie of regio van herkomst en dus op hun eventuele nood aan bescherming. (...) Het tweede verzoek van verzoekende partijen van 19 maart 2018 werd op 23 april 2018 door verwerende partij niet-ontvankelijk verklaard omdat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanreikten die de kans op internationale bescherming zouden vergroten. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 215 779 van 25 januari 2019. In het arrest oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekende partijen er niet in slagen om, mits concrete en overtuigende elementen, de geloofwaardigheid van hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen te herstellen. (...) dat verzoekende partijen hun onderhavig verzoek om internationale bescherming steunen op de motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken uiteen hebben gezet. (...) De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.”

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat

werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

Door thans opnieuw te wijzen op de onveilige situatie in Afghanistan maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij ondanks de reeds afgewezen verzoeken tot internationale bescherming, alsnog genoopt was een nieuw onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan voor Afghaanse onderdanen die gedurende bijna vijf jaar in België gewoond hebben en hiervoor heel hun leven in Iran en Dubai, dit des te meer daar de voormelde verzoeken werden afgewezen omwille van het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen inzake de door haar voorgehouden (Afghaanse) nationaliteit. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing trouwens dateert van voor het verwerpingsarrest nr. 250 383 van 4 maart 2021 en de Raad dus ook na het treffen van de bestreden beslissing geoordeeld heeft dat een terugkeerbesluit niet leidt tot een direct of indirect refoulement, maakt de verzoekende partij met haar betoog geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.1.4. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, het betoog dat de verwerende partij nagelaten heeft een onderzoek te verrichten over de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan en de stelling van de verzoekende partij dat zij niet weet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren en dit ervoor zorgt dat de mogelijkheid om een verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de definitie van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zoals het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt (6°).

Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Overeenkomstig artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet betekent 'terugkeer' immers *"het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf"*.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt *'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'*.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van het EVRM, dient reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM te gebeuren.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is reeds gebeurd door het CGVS naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekende partij en dit op 31 mei 2017, 23 april 2018 en 23 juli 2020.

De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd.

De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet alsook dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de verzoeken tot internationale bescherming ingediend door de verzoekende partij, nam het CGVS op 31 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en op 23 april 2018 en op 23 juli 2020 beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek betreffende een volgend verzoek.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering over het onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op beslissingen van het CGVS waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor de verzoekende partij openstaat bij de Raad. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissingen van het CGVS. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Uit de beslissingen van het CGVS en de arresten van de Raad blijkt dat reeds geoordeeld werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen van de verzoekende partij en aan haar beweerde nationaliteit.

In het arrest nr. 200 498 van 28 februari 2018 van de Raad, het weze herhaald, wordt gesteld:

“Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelden verzoekers niet de waarheid over hun werkelijke nationaliteit(en), identiteit en verblijfplaats(en) voor hun vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. (...) Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke land van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.”

Doordat de verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en niet de ware toedracht heeft toegelicht betreffende haar werkelijke nationaliteit(en) en haar verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België, waarbij zij het de asielinstanties onmogelijk heeft gemaakt om vast te stellen dat zij ook afkomstig is uit een land waar er een risico op ernstige schade bestaat en of zij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen dergelijke risico bestaat, heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

De verzoekende partij heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij zelf geen duidelijkheid heeft verschaft over haar werkelijke nationaliteit, herkomst en verblijfplaatsen, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid niet te hebben verduidelijkt naar welk land zij dient terug te keren.

Evenmin kan zij, gelet op het feit dat zij zelf geen duidelijkheid heeft verschaft over haar werkelijke nationaliteit, herkomst en verblijfplaatsen, dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij een onderzoek diende te verrichten naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht zich naar Afghanistan te begeven. Uit niets blijkt dat verwerende partij een gedwongen repatriëring van verzoekende partij naar Afghanistan of enig ander land plant.

Er dient tot slot op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van het onderhavige beroep, vrij staat elk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het thans aangevochten bevel stelt dat de verzoekende partij het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Thans is er dus geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing of van een gedwongen verwijdering. De

Raad stelt vast dat *in casu*, nu geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij betreffende haar nationaliteit en haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België, de verzoekende partij in eerste instantie zelf moet beoordelen naar welk land zij zich zal kunnen begeven. De verzoekende partij maakt melding van Iran en Dubai, doch laat na aan te tonen dat zij in voormelde landen een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de verwijzing naar het arrest van 2 oktober 2012 van het EHRM, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen uitvoering, zodat zij niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen. Evenmin houdt de bestreden beslissing een verplichte terugkeer naar een bepaald land in. Bovendien toont zij niet aan dat zij zich in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling uit voornoemd arrest.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.1.5. De verzoekende partij betoogt dat indien zij het thans bestreden bevel niet zou aanvechten, het bevel definitief zou worden zonder dat zij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan, dat om in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om het reizen naar Afghanistan tegen te gaan, zij ervoor heeft geopteerd de thans bestreden beslissing aan te vechten, dat de verwerende partij zich op dit bevel kan beroepen om haar gedwongen uit te wijzen, dat hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Afghanistan zal zijn, nog niet duidelijk is, dat op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, zij geen enkel middel meer heeft om de Raad te vatten, dat het deze praktijk is die het EHRM afwijst, dat in de mate het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 van het EVRM geschonden is, dat de wetgever de wetgeving in lijn met artikel 13 van het EVRM moet brengen ofwel dat een dergelijk bevel pas verzoenbaar met artikel 13 van het EVRM kan worden geacht wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel in het bevel expliciet gesteld wordt dat dit geen titel kan vormen voor gedwongen uitwijzing. Met een dergelijk betoog gaat de verzoekende partij er enerzijds aan voorbij dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dat er *in casu* geen sprake is van een gedwongen uitvoering noch van een verplichte terugkeer naar een bepaald land en dat indien de gemachtigde zou willen overgaan tot de gedwongen uitvoering van het huidige bevel, hij dan wel degelijk ofwel nog een nieuw bevel met vasthouding met het oog op verwijdering zou moeten nemen ofwel op zijn minst nog een beslissing tot terugleiding naar de grens en slaat zij anderzijds de bal mis waar zij lijkt te menen dat zij een eventuele navolgende beslissing tot terugleiding, al dan niet gepaard gaand met een nieuw bevel, niet zou kunnen aanvechten. Immers maakt een beslissing tot terugleiding naar de grens een afzonderlijke beslissing uit waartegen de verzoekende partij op dat moment nog beroep kan aantekenen.

3.1.6. In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat zij niet begrijpt waarom zij thans een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt nu het risico om besmet te worden met COVID 19 zeer reëel is, dat een tweede golf van corona overal begonnen is, dat de verwerende partij van haar die meer dan vijf jaar in België heeft gewoond verwacht dat zij met haar echtgenoot en kinderen, waaronder twee minderjarigen, België verlaat, dat haar land van herkomst zwaar aangetast is door dit virus en het onmogelijk is om te reizen naar Afghanistan, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij zich illegaal op het Belgische grondgebied ophoudt en zij ook niet aannemelijk maakt dat de aanwezigheid van het virus en de maatregelen genomen door landen wereldwijd inhouden dat de verwerende partij niet had mogen overgaan tot het treffen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd immers op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Dat wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Waar de verzoekende partij in dit verband een betoog voert omtrent de COVID 19 pandemie en meent dat het onmogelijk is te reizen naar Afghanistan, kan de Raad slechts opmerken, nog daargelaten de vaststellingen dat uit het dossier blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij, dat de beweerde onmogelijkheid te reizen geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij niet in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum.

Daarnaast maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst, wat aldus door de verwerende partij en de Raad niet gekend is, als onderdaan van dat land verboden was of is of om andere redenen niet mogelijk was of zou zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar land van herkomst of nationaliteit – waarover zij geen verduidelijking schept – geen eigen onderdanen terugneemt. De Raad wijst er voorts ook op dat ook België zwaar getroffen werd door de COVID 19 pandemie, net zoals vele andere landen in de wereld. De verzoekende partij toont geenszins aan dat haar land van herkomst de COVID 19 pandemie niet de baas kan noch maakt zij aannemelijk dat zij behoort tot een risicogroep.

Met haar betoog dat er een risico is op besmetting met COVID 19, dat een tweede golf van corona overal begonnen is, dat haar land van herkomst zwaar aangetast is door dit virus en het onmogelijk is om te reizen naar Afghanistan, toont zij – nog daargelaten de vaststellingen dat uit het dossier blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij – geenszins *in concreto* aan waarom het voor haar onmogelijk is terug te keren naar het land van herkomst. Met haar algemeen betoog over de COVID 19 pandemie maakt zij niet aannemelijk dat zij tijdens haar terugkeer naar haar land van herkomst besmet zal worden met of een aanzienlijk hoger risico loopt op besmetting met het COVID 19 virus, noch dat zij, indien zij door het virus ziek zou worden, niet de nodige zorgen in haar land van herkomst zou kunnen krijgen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing overwegingen in verband met COVID 19 dienden te blijken, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het voorgaande geenszins blijkt dat het voor de verzoekende partij omwille van de COVID 19 pandemie onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren.

De Raad wijst er bovendien op dat indien de verzoekende partij meent dat het niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn of heden gevolg te geven aan het grondgebied te verlaten het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zij dit gedaan heeft.

3.1.7. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt eveneens dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de hoorplicht.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Verweerder laat na om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met corona time.

Verweerder laat na om de terugkeer mogelijkheid van verzoeker te onderzoeken. Vooral in de coronatijden.

Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer achteruit gegaan is. In de regio waarvan verzoeker afkomstig is, is sprake van willekeurig geweld.

Verzoeker zelf behoort tot de etnische en religieuze minderheden.

Verzoeker meent dat verweerder nagelaten heeft om hem te horen alvorens haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het hoger belang van het kind. In casu gaat het over 2 minderjarige kinderen die in België geboren zijn.

Het CGVS heeft duidelijk gevraagd aan de DVZ om het kinderrechtenverdrag in de situatie van de kinderen toe te passen.

Dit betekent dat de kinderen tot hun 18de in België mogen verblijven.

Verweerder heeft dit genegeerd.

Schending van artikel 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01)

Verzoeker is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen*
- Het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps - en het zakengeheim,*
- De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met reden te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74:18 Vw)

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.2.3. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In de beslissing werd erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 (lees: 23) juli 2020 een beslissing nam tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming. Er werd gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten. Zij is immers niet in bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

De verzoekende partij betwist de determinerende motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing op geen enkele wijze.

3.2.4. Wat betreft het argument van de verzoekende partij dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom ze geen rekening heeft gehouden met corona alsook de terugkeermogelijkheden, vooral in deze coronatijden te onderzoeken, benadrukt de Raad dat de coronacrisis een pandemie betreft en het een algemeen bekend feit is dat België hier evenzeer onder heeft geleden en nog steeds lijdt. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij hieromtrent had moeten motiveren. De verzoekende partij toont immers niet aan dat haar land van herkomst, dat zij niet specificeert, veel meer dan België onder de crisis te lijden heeft of dat zij persoonlijke elementen kan voorleggen die maken dat zij omwille van de crisis een hoger risico loopt dan gemiddeld in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de maatregelen getroffen inzake de bestrijding van de COVID 19 pandemie het haar onmogelijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst.

Verder, indien de verzoekende partij mogelijk gegronde redenen had om aan te voeren dat de termijn van zes dagen – gezien de coronacrisis – te kort was om vrijwillig gevolg te geven aan het bestreden bevel, dan had zij de mogelijkheid om op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek in te dienen bij de verwerende partij tot verlenging van de termijn, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Er blijkt evenwel niet dat verzoekende partij hierom heeft verzocht.

Voor het overige verwijst de Raad naar wat hieromtrent werd uiteengezet in punt 3.1.6.

3.2.5. Waar de verzoekende partij nog stelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer achteruit gegaan is en dat er in de regio waarvan zij afkomstig is, sprake is van willekeurig geweld, dat zij behoort tot de etnische en religieuze minderheden, verwijst de Raad naar hetgeen in de bespreking van het eerste middel reeds is uiteengezet en herhaalt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat zij zelf geen duidelijkheid heeft verschaft over haar werkelijke nationaliteit, herkomst en verblijfplaatsen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij een onderzoek diende te verrichten naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht zich naar Afghanistan te begeven. Het betoog van de verzoekende partij omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan is dan ook niet dienstig.

3.2.6. De verzoekende partij betoogt voorts dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van haar twee minderjarige kinderen, dat het *in casu* gaat om twee minderjarige kinderen die in België geboren zijn, dat het CGVS duidelijk heeft gevraagd aan de verwerende partij om het kinderrechtenverdrag in de situatie van de kinderen toe te passen, dat dit betekent dat de kinderen tot hun 18de in België mogen blijven, dat de verwerende partij dit genegeerd heeft.

De Raad merkt evenwel op dat er zich in het administratief dossier een nota bevindt van 11 januari 2021 waarin de elementen, vernoemd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden geëvalueerd. In deze nota wordt als volgt vastgesteld:

“Hoger belang van het kind: betrokkene heeft twee minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven. Eén minderjarig kind diende een eigen verzoek om internationale bescherming in, dat negatief werd afgesloten. Het is dan ook in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezins- en familielevens: betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen en echtgenoot met wie zij religieus gehuwd is. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. Betrokkene verklaarde dat twee zussen en drie broers in België verblijven, maar zij maken geen deel uit van het kerngezin. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Het CGVS kon niet vaststellen welke nationaliteit betrokkene heeft, maar heeft geen aanwijzingen dat een verwijderingsmaatregel naar het effectieve land van herkomst een schending zou inhouden van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Zoals blijkt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familielevens van de verzoekende partij en met haar gezondheidstoestand, hetgeen zij gedaan heeft. Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het CGVS heeft gevraagd aan de verwerende partij om het kinderrechtenverdrag in de situatie van de kinderen toe te passen. De stelling van de verzoekende partij dat dit betekent dat de kinderen tot hun 18de in België mogen verblijven betreft echter een loutere bewering. Dit blijkt immers geenszins uit een beslissing van het CGVS, noch toont de verzoekende partij aan uit welke bepaling van het kinderrechtenverdrag dit zou voortvloeien.

De verzoekende partij toont voorts ook niet aan welke belangen van de kinderen, die door de bestreden beslissing en de beslissing ten aanzien van de echtgenoot samen met hun ouders het grondgebied dienen te verlaten waardoor de eenheid van het gezin behouden blijft, nog in overweging dienden te worden genomen of worden geschonden door de bestreden beslissing.

3.2.7. Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het

kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie) aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreesaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr.* blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr.* blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr.* blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De verzoekende partij maakt met haar betoog betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en de aanwezigheid van twee minderjarige kinderen die in België geboren zijn, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, niet aannemelijk dat zij elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert *in casu* verder geen concrete elementen aan die zij had willen aanvoeren indien zij door de gemachtigde gehoord zou zijn voor het nemen van het bevel, die mogelijk tot een andere beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Zij verwijst enkel zuiver theoretisch naar het bepaalde in artikel 74/18 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel wijst evenwel op de loutere mogelijkheid voor een verzoeker om te vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van info over de rechtsmiddelen, schriftelijk dan wel mondeling worden vertaald in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en dat dit in de beslissing uitdrukkelijk moet worden vermeld. De Raad ziet niet in op welke wijze deze bepaling relevant is voor het hoorrecht aangezien dit artikel waarborgen biedt voor een goed begrip van een beslissing eens deze al genomen is, met het oog op het efficiënt aanvechten ervan; terwijl het hoorrecht juist relevant is vooraleer een beslissing wordt genomen opdat elementen kunnen worden aangevoerd die mogelijk tot gevolg hebben dat de beslissing andersluidend is of niet wordt genomen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht blijkt niet.

3.2.8. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER